

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนแนวของความเป็นครู และคะแนนสอบคัดเลือกเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัย กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนิสิต ระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยใช้กลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 338 คน ซึ่งจำแนกนิสิตตามรูปแบบการสอบเป็น 7 รูปแบบ คือ

รูปแบบที่ 1 สาขาวิชามัธยมศึกษา(วิทยาศาสตร์) และสาขาวิชาสุขศึกษา จำนวน 61 คน

รูปแบบที่ 2 สาขาวิชาการศึกษารัฐมวัย เลือกสอบวิชาคณิตศาสตร์ ก. สาขาวิชาประถมศึกษา เลือกสอบวิชาคณิตศาสตร์ ก. สาขาวิชามัธยมศึกษา(มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์) เลือกสอบวิชาคณิตศาสตร์ ก. และสาขาวิชาการศึกษานอกระบบโรงเรียน จำนวน 58 คน

รูปแบบที่ 3 สาขาวิชาการศึกษารัฐมวัย เลือกสอบวิชาภาษาฝรั่งเศส สาขาวิชาประถมศึกษา เลือกสอบวิชาภาษาฝรั่งเศส และสาขาวิชามัธยมศึกษา(มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์) เลือกสอบวิชาภาษาฝรั่งเศส จำนวน 110 คน

รูปแบบที่ 4 สาขาวิชาพลศึกษา(เฉพาะชาย) และสาขาวิชาพลศึกษา(เฉพาะหญิง) จำนวน 34 คน

รูปแบบที่ 5 สาขาวิชาศิลปศึกษา(ศิลปคำนวณ) จำนวน 34 คน

รูปแบบที่ 6 สาขาวิชาดนตรีศึกษา(ดนตรีไทย) และสาขาวิชาดนตรีศึกษา(ดนตรีสากล) จำนวน 25 คน

รูปแบบที่ 7 สาขาวิชาธุรกิจศึกษา(ศิลปคำนวณ) จำนวน 16 คน

ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูล โดยคัดลอกแฟ้มเฉลี่ยปลายภาคต้น และแฟ้มเฉลี่ยตลอดปีการศึกษา จากแผนกทะเบียน คณะครุศาสตร์ คัดลอกคะแนนสอบคัดเลือกเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยแต่ละรายวิชา จากกองบริการการศึกษา หอวังมหาวิทยาลัย และคัดลอกคะแนน

แนวของความเป็นครูแต่ละแบบสอยย่อย จากกองวิชาการ ทบวงมหาวิทยาลัย และสถาบัน
บริการคอมพิวเตอร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลแยกตามรูปแบบการสอบ
โดยคำนวณค่าสถิติทั่วไปเกี่ยวกับคะแนนแนวของความเป็นครูแต่ละแบบสอยย่อย คะแนนสอบ
คัดเลือกเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยแต่ละรายวิชา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนซึ่งแบ่งเป็น
แถมเฉลี่ยเฉพาะภาคต้น และแถมเฉลี่ยชั้นปีที่ 1 และคำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่าง
ตัวทำนายกับตัวเกณฑ์ โดยใช้สูตรของเพียร์สัน จากนั้นจึงคำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ
ระหว่างตัวทำนายกับตัวเกณฑ์

ข้อค้นพบที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้ในแต่ละรูปแบบการสอบ มีดังนี้

1. ในรูปแบบที่ 1 สาขาวิชามัธยมศึกษา(วิทยาศาสตร์) และสาขาวิชาสุศึกษา
พบว่า คะแนนแนวของความเป็นครูที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คือ ความสามารถทั่วไป
ส่วนคะแนนสอบคัดเลือกเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยไม่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างคะแนนแนวของความเป็นครู และคะแนน
สอบคัดเลือกเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัย กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็น .2225 เมื่อแถมเฉลี่ย
ชั้นปีที่ 1 เป็นตัวเกณฑ์ และมีตัวทำนายเพียงตัวเดียว คือ ความสามารถทั่วไป

2. ในรูปแบบที่ 2 สาขาวิชาการศึกษารวมวัย เลือกสอบวิชาคณิตศาสตร์ ก.
สาขาวิชาประถมศึกษา เลือกสอบวิชาคณิตศาสตร์ ก. สาขาวิชามัธยมศึกษา(มนุษยศาสตร์
และสังคมศาสตร์) เลือกสอบวิชาคณิตศาสตร์ ก. และสาขาวิชาการศึกษานอกระบบโรงเรียน
พบว่า คะแนนแนวของความเป็นครูที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คือ ความสามารถเฉพาะ
และความสามารถทั่วไป และคะแนนสอบคัดเลือกเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยที่สัมพันธ์กับ
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คือ วิชาภาษาอังกฤษ กขค.

สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างคะแนนแนวของความเป็นครู และคะแนนสอบ
คัดเลือกเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัย กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็น .4497 เมื่อตัวเกณฑ์
คือ แถมเฉลี่ยเฉพาะภาคต้น โดยมีตัวทำนาย คือ วิชาภาษาอังกฤษ กขค. ความสามารถ
ทั่วไป ความสามารถเฉพาะ วิชาสามัญ 2 และวิชาคณิตศาสตร์ ก. และ .5225 เมื่อ
ตัวเกณฑ์ คือ แถมเฉลี่ยชั้นปีที่ 1 โดยมีตัวทำนาย คือ วิชาภาษาอังกฤษ กขค. วิชาสามัญ 2
วิชาคณิตศาสตร์ ก. ความสามารถเฉพาะ ความสามารถทั่วไป วิชาสังคมศึกษา กข. วิชา

ภาษาไทย กข. และประสมการณ

3. ในรูปแบบที่ 3 สาขาวิชาการศึกษาระดับมัธยมศึกษา เลือกสอบวิชาภาษาฝรั่งเศส สาขาวิชาประถมศึกษา เลือกสอบวิชาภาษาฝรั่งเศส และสาขาวิชามัธยมศึกษา(มนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์) เลือกสอบวิชาภาษาฝรั่งเศส พบว่า คะแนนแนวของความเป็นครูที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คือ ประสมการณ และคะแนนสอบคัดเลือกเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คือ วิชาสังคมศึกษา กข. และวิชาภาษาไทย กข.

สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างคะแนนแนวของความเป็นครู และคะแนนสอบคัดเลือกเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัย กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็น .2679 เมื่อตัวเกณฑ์คือ แท้มเฉลี่ยเฉพาะภาคต้น โดยมีตัวทำนาย คือ วิชาสังคมศึกษา กข. วิชาภาษาฝรั่งเศส และ ประสมการณ และ .3556 เมื่อตัวเกณฑ์ คือ แท้มเฉลี่ยชั้นปีที่ 1 โดยมีตัวทำนาย คือ ประสมการณ วิชาสังคมศึกษา กข. วิชาภาษาไทย กข. วิชาภาษาฝรั่งเศส ความสามารถเฉพาะ วิชาภาษาอังกฤษ กขค. และวิชาสามัญ 2

4. ในรูปแบบที่ 4 สาขาวิชาพลศึกษา(เฉพาะชาย) และสาขาวิชาพลศึกษา(เฉพาะหญิง) พบว่า คะแนนแนวของความเป็นครูที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คือ ประสมการณ ความสามารถทั่วไป และทัศนคติต่อวิชาชีพครู และคะแนนสอบคัดเลือกเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คือ วิชาฟิสิกส์

สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างคะแนนแนวของความเป็นครู และคะแนนสอบคัดเลือกเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัย กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็น .6864 เมื่อตัวเกณฑ์คือ แท้มเฉลี่ยเฉพาะภาคต้น โดยมีตัวทำนาย คือ ความสามารถทั่วไป ประสมการณ วิชาคณิตศาสตร์ กข. ความรู้รอบตัวทางการศึกษาและสังคม วิชาเคมี ทัศนคติต่อวิชาชีพครู วิชาชีววิทยา วิชาฟิสิกส์ และความสามารถเฉพาะ และ .7008 เมื่อตัวเกณฑ์คือ แท้มเฉลี่ยชั้นปีที่ 1 โดยมีตัวทำนาย คือ ความสามารถทั่วไป ประสมการณ วิชาคณิตศาสตร์ กข. ทัศนคติต่อวิชาชีพครู วิชาชีววิทยา ความรู้รอบตัวทางการศึกษาและสังคม วิชาสามัญ 1 วิชาฟิสิกส์ และวิชาเคมี

5. ในรูปแบบที่ 5 สาขาวิชาศิลปศึกษา(ศิลปคำนวณ) พบว่า คะแนนแนวของความเป็นครูที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คือ ประสมการณ์ ส่วนคะแนนสอบคัดเลือกเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยไม่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างคะแนนแนวของความเป็นครู และคะแนนสอบคัดเลือกเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัย กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็น .5722 เมื่อตัวเกณฑ์คือ แท้มเฉลี่ยเฉพาะภาคต้น โดยมีตัวทำนาย คือ ประสมการณ์ วิชาสามัญ 2 ความรู้รอบตัวทางการศึกษาและสังคม วิชาสังคมศึกษา กข. และวิชาคณิตศาสตร์ ก. และ .6316 เมื่อตัวเกณฑ์ คือ แท้มเฉลี่ยชั้นปีที่ 1 โดยมีตัวทำนาย คือ ประสมการณ์ วิชาคณิตศาสตร์ ก. วิชาสามัญ 2 วิชาภาษาอังกฤษ กข. ความรู้รอบตัวทางการศึกษาและสังคม ความรู้ความถนัดทางศิลปะ และความสามารถทั่วไป

6. ในรูปแบบที่ 6 สาขาวิชาดนตรีศึกษา(ดนตรีไทย) และสาขาวิชาดนตรีศึกษา(ดนตรีสากล) พบว่า คะแนนแนวของความเป็นครูไม่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ส่วนคะแนนสอบคัดเลือกเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คือ วิชาภาษาอังกฤษ กข. วิชาคณิตศาสตร์ ก. วิชาสามัญ 2 และวิชาสังคมศึกษา กข.

สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างคะแนนแนวของความเป็นครู และคะแนนสอบคัดเลือกเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัย กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็น .6706 เมื่อตัวเกณฑ์คือ แท้มเฉลี่ยเฉพาะภาคต้น โดยมีตัวทำนาย คือ วิชาคณิตศาสตร์ ก. ทฤษฎีดุริยางคศิลป์ วิชาภาษาอังกฤษ กข. ประสมการณ์ และทักษะทางดนตรี และ .6857 เมื่อตัวเกณฑ์คือ แท้มเฉลี่ยชั้นปีที่ 1 โดยมีตัวทำนาย คือ วิชาสามัญ 2 วิชาคณิตศาสตร์ ก. ทฤษฎีดุริยางคศิลป์ ความรู้รอบตัวทางการศึกษาและสังคม วิชาสังคมศึกษา กข. และประสมการณ์

7. ในรูปแบบที่ 7 สาขาวิชาธุรกิจศึกษา(ศิลปคำนวณ) พบว่า ทั้งคะแนนแนวของความเป็นครู และคะแนนสอบคัดเลือกเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัย ไม่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัย ปรากฏว่า มีบางรูปแบบการสอบเท่านั้นที่คะแนนแนวของความเป็นครู มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คะแนนสอบคัดเลือกเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และสามารถหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างคะแนนแนวของความเป็นครู และคะแนนสอบคัดเลือกเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัย กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความตรงเชิงทำนายของแบบสอบ เมื่อใช้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นตัวเกณฑ์ คั้งที่จะได้กล่าวต่อไปนี้

1. แบบสอบแนวของความเป็นครูมีทั้งหมด 5 ฉบับ ใช้ในการสอบคัดเลือกทั้ง 7 รูปแบบการสอบ ผลปรากฏว่า สามารถหาความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนแนวของความเป็นครู กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ 5 รูปแบบการสอบ ซึ่งเมื่อพิจารณาประสิทธิภาพรายฉบับเป็นดังนี้

ความสามารถเฉพาะ มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเพียงรูปแบบการสอบเดียว คือ ในรูปแบบที่ 2 โดยมีความสัมพันธ์กับแถมเฉลี่ยเฉพาะภาคต้น และแถมเฉลี่ยชั้นปีที่ 1 เป็น $-.2284$ และ $-.2541$ ตามลำดับ

ประสบการณ์ มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนถึง 3 รูปแบบการสอบ คือ ในรูปแบบที่ 3 มีความสัมพันธ์กับแถมเฉลี่ยชั้นปีที่ 1 เป็น $.1945$ ในรูปแบบที่ 4 มีความสัมพันธ์กับแถมเฉลี่ยเฉพาะภาคต้น เป็น $-.2908$ และในรูปแบบที่ 5 มีความสัมพันธ์ทั้งกับแถมเฉลี่ยเฉพาะภาคต้น และแถมเฉลี่ยชั้นปีที่ 1 เป็น $.3738$ และ $.4316$ ตามลำดับ

ทัศนคติต่อวิชาชีพครู มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเพียงรูปแบบการสอบเดียว คือ ในรูปแบบที่ 4 โดยมีความสัมพันธ์กับแถมเฉลี่ยชั้นปีที่ 1 เป็น $.3179$

ความสามารถทั่วไป มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนถึง 3 รูปแบบการสอบ คือ ในรูปแบบที่ 1 มีความสัมพันธ์กับแถมเฉลี่ยชั้นปีที่ 1 เป็น $.2225$ ในรูปแบบที่ 2 มีความสัมพันธ์กับแถมเฉลี่ยเฉพาะภาคต้น เป็น $-.2373$ และในรูปแบบที่ 4 มีความสัมพันธ์กับแถมเฉลี่ยเฉพาะภาคต้น และแถมเฉลี่ยชั้นปีที่ 1 เป็น $.5049$ และ $.5561$ ตามลำดับ

ส่วนแบบสอบความรู้รอบตัวทางการศึกษาและสังคม ไม่พบความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์

ทางการเรียนในรูปแบบการสอบโคเลย

แบบสอบแนวของความเป็นครูที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีถึง 4 ฉบับ โดยมีพิสัยอยู่ระหว่าง $-.2908$ ถึง $.5561$ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าแบบสอบแนวของความเป็นครูทั้ง 4 ฉบับนี้เป็นแบบสอบที่มีความตรงเชิงทำนายอยู่ในระดับค่อนข้างต่ำถึงปานกลาง และส่วนใหญ่แล้วความสัมพันธ์ที่ได้เป็นค่าบวก แสดงว่า นิสิตที่ได้คะแนนแนวของความเป็นครูสูงแล้ว ย่อมมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงด้วย แต่ที่ทำให้ค่าความสัมพันธ์อยู่ในระดับค่อนข้างต่ำถึงปานกลางนั้น อาจเนื่องมาจากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นผลมาจากองค์ประกอบหลายประการ โดยเฉพาะองค์ประกอบทางด้านสติปัญญา ทั้งนี้เพราะผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้มาจากแท้มเฉลี่ยทั้งในเนื้อหาวิชาสามัญ และเนื้อหาวิชาพิเศษรวมกันอยู่ ซึ่งเป็นการวัดทางด้านพุทธิปริเชก ส่วนคะแนนแนวของความเป็นครู ได้จากแบบสอบความสามารถเฉพาะ ประสิทธิภาพ ทักษะคึกคักวิชาพิเศษ และความสามารถทั่วไป เป็นการวัดทางด้านคุณลักษณะ จึงทำให้สอดคล้องกันน้อย และที่พบว่าแบบสอบบางฉบับมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นค่าลบนั้น แสดงว่า นิสิตที่ได้คะแนนแนวของความเป็นครูสูงกลับมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ซึ่งอาจเนื่องมาจากเกณฑ์ในการตัดสินรับนิสิตเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยมาจากคะแนนสอบคัดเลือกเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัย ทำให้ นิสิตอาจไม่ตั้งใจทอบแบบสอบแนวของความเป็นครู เพราะ ไม่มีผลต่อการสอบเข้าได้หรือไม่ได้อีกประการหนึ่งอาจเป็นเพราะลักษณะกลุ่มที่สอบเข้าได้มีลักษณะคึกคักเฉพาะ จึงได้ผลการศึกษาความสัมพันธ์เป็นในทางลบ แต่อย่างไรก็เป็นส่วนน้อยเท่านั้น ส่วนที่ไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างแบบสอบความรู้รอบตัวทางการศึกษาและสังคมกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในรูปแบบการสอบโคเลยนั้น อาจเป็นเพราะแบบสอบฉบับนี้ เป็นการวัดความรู้รอบตัวทั่ว ๆ ไป ทางการศึกษาและสังคม ของไทยและต่างประเทศ ทั้งที่เป็นปัจจุบันหรืออดีตที่สำคัญ ซึ่งเป็นการเรียนรู้จากสังคม และเป็นการวัดคนละด้านกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จึงทำให้ไม่พบความสัมพันธ์ดังกล่าว จากที่กล่าวมาแล้วแสดงว่าผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนแนวของความเป็นครูกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หรือความตรงเชิงทำนายของแบบสอบแนวของความเป็นครูมีประสิทธิภาพเป็นที่น่าพอใจ และสอดคล้องกับสมมติฐานของการวิจัยในข้อที่ 1 คือ แบบสอบประสิทธิภาพ ในรูปแบบที่ 3 และรูปแบบที่ 5 แบบสอบทัศนคติต่อวิชาพิเศษ ในรูปแบบที่ 4 และแบบสอบความสามารถทั่วไป ในรูปแบบที่ 1 และรูปแบบที่ 4 โดยมี

ประสิทธิภาพในการทำนายตัวเกณฑ์ทั้งแคร์้อยละ 3.78 ถึงร้อยละ 30.92

2. แบบสอบคัดเลือกเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยมีทั้งหมด 15 ฉบับ ใช้ในการสอบคัดเลือกใน 7 รูปแบบการสอบแตกต่างกันไป ผลปรากฏว่า สามารถหาความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนสอบคัดเลือกเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัย กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ 4 รูปแบบการสอบ ซึ่งเมื่อพิจารณาประสิทธิภาพรายฉบับเป็นดังนี้

วิชาฟิสิกส์ มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเพียงรูปแบบการสอบเดียว คือ ในรูปแบบที่ 4 โดยมีความสัมพันธ์กับแค้มเจดีย์เฉพาะภาคต้น เป็น $-.2959$

วิชาสังคมศึกษา กข. มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนถึง 2 รูปแบบการสอบ คือ ในรูปแบบที่ 3 มีความสัมพันธ์กับแค้มเจดีย์เฉพาะภาคต้น และแค้มเจดีย์ชั้นปีที่ 1 เป็น $.1585$ และ $.1916$ ตามลำดับ และในรูปแบบที่ 6 มีความสัมพันธ์กับแค้มเจดีย์ชั้นปีที่ 1 เป็น $.3549$

วิชาภาษาไทย กข. มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเพียงรูปแบบการสอบเดียว คือ ในรูปแบบที่ 3 โดยมีความสัมพันธ์กับแค้มเจดีย์ชั้นปีที่ 1 เป็น $.2256$

วิชาภาษาอังกฤษ กขค. มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเพียงรูปแบบการสอบเดียว คือ ในรูปแบบที่ 2 โดยมีความสัมพันธ์กับแค้มเจดีย์เฉพาะภาคต้น และแค้มเจดีย์ชั้นปีที่ 1 เป็น $.2191$ และ $.3235$ ตามลำดับ

วิชาคณิตศาสตร์ ก. มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเพียงรูปแบบการสอบเดียว คือ ในรูปแบบที่ 6 โดยมีความสัมพันธ์กับแค้มเจดีย์เฉพาะภาคต้น และแค้มเจดีย์ชั้นปีที่ 1 เป็น $.5284$ และ $.4789$ ตามลำดับ

ส่วนแบบสอบที่เหลืออีก 10 ฉบับ ไม่พบความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในรูปแบบการสอบใดเลย

แบบสอบคัดเลือกเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีเพียง 5 ฉบับ โดยมีพิสัยอยู่ระหว่าง $-.2959$ ถึง $.5284$ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าแบบสอบคัดเลือกเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัย 4 ฉบับนี้เป็นแบบสอบที่มีความตรงเชิงทำนายอยู่ในระดับค่อนข้างต่ำถึงปานกลาง และส่วนใหญ่ความสัมพันธ์ที่ได้เป็นค่าบวก แสดงว่านิสิตที่ได้คะแนน

สอบคัดเลือกเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยสูงแล้ว ย่อมมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงด้วย
 เนื่องจากทั้งแบบสอบคัดเลือกเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัย และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่าง
 ก็เป็นการวัดทางค่านิยมที่บริษัทยุติเหมือนกัน แต่ที่ได้ความสัมพันธ์ค่อนข้างต่ำถึงปานกลาง
 และในรูปแบบที่ 1 รูปแบบที่ 5 และรูปแบบที่ 7 กลับไม่พบความสัมพันธ์เลยนั้นอาจเป็นเพราะ
 ตัวแปรที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีอยู่มากมาย หรือแบบสอบคัดเลือกเข้าศึกษาใน
 มหาวิทยาลัยที่นำมาใช้ในการสอบครั้งนี้ อาจไม่เหมาะสมกับการใช้เพื่อการคัดเลือกใน
 รูปแบบการสอบดังกล่าวก็ได้ หรือจำนวนนิสิตที่นำมาศึกษาในรูปแบบการสอบนั้น ๆ มีน้อย
 เกินไป ได้แก่ รูปแบบที่ 7 มีนิสิตที่นำมาศึกษาเพียง 16 คน หรือกลุ่มตัวอย่างที่นำมาศึกษา
 เป็นกลุ่มที่ได้รับการคัดเลือกแล้ว ดังนั้นความสามารถภายในกลุ่มจึงใกล้เคียงกัน ซึ่งได้แก่
 รูปแบบที่ 7 และเมื่อพิจารณาคะแนนสอบคัดเลือกเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยที่ใช้เป็นเกณฑ์
 ในการคัดเลือกแล้ว พบว่า คะแนนสอบคัดเลือกเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยเกือบทุกรายวิชา
 มีการกระจายของคะแนนค่อนข้างต่ำ (5% ถึง 9%) ยกเว้นวิชาคณิตศาสตร์ กข. มีการ
 กระจายของคะแนนมาก (24%) แต่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนั้นมีการกระจายของคะแนน
 ปานกลาง (12% และ 14%) ดังนั้น เมื่อนำคะแนนสอบคัดเลือกเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัย
 มาหาความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจึงไม่พบความสัมพันธ์เลย และที่พบว่า
 ความสัมพันธ์ระหว่างวิชาฟิสิกส์กับเคมีเฉลี่ยเฉพาะภาคต้นในรูปแบบที่ 4 เป็นค่าลบนั้น
 แสดงว่านิสิตที่สอบคัดเลือกได้คะแนนวิชาฟิสิกส์สูงกลับมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ อาจ
 เป็นผลมาจากการคัดเลือกในรูปแบบการสอบนี้ นิสิตต้องผ่านการทดสอบสมรรถภาพทาง
 ร่างกายเสียก่อนจึงจะมีสิทธิได้รับการคัดเลือกเข้าศึกษาได้ ทำให้การคัดเลือกจากคะแนน
 สอบคัดเลือกเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยได้นิสิตที่ได้คะแนนค่อนข้างต่ำ ซึ่งโดยเฉลี่ยแล้ว
 นิสิตได้คะแนนเฉลี่ยของคะแนนสอบคัดเลือกเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยต่ำกว่าร้อยละ 50
 ทุกรายวิชา โดยเฉพาะวิชาฟิสิกส์มีคะแนนเฉลี่ยน้อยที่สุดเพียงร้อยละ 34 แต่กลับเป็น
 รายวิชาที่มีการกระจายของคะแนนมากที่สุด (18%) ทำให้นิสิตที่เข้าศึกษาในรูปแบบการสอบ
 นี้มีความตั้งใจในการเรียนมากเป็นพิเศษ และส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความสัมพันธ์
 ในทางลบกับคะแนนสอบคัดเลือกวิชาฟิสิกส์ดังกล่าว จากที่กล่าวมาแล้วแสดงว่าผลการ
 วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนสอบคัดเลือกเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยกับผลสัมฤทธิ์
 ทางการเรียน หรือความตรงเชิงทำนายของแบบสอบคัดเลือกเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัย

มีประสิทธิภาพเป็นที่น่าพอใจ และสอดคล้องกับสมมติฐานของการวิจัยในข้อที่ 2 คือ แบบสอบ
วิชาสังคมศึกษา กข. ในรูปแบบที่ 3 และรูปแบบที่ 6 แบบสอบวิชาภาษาไทย กข. ใน
รูปแบบที่ 3 แบบสอบวิชาภาษาอังกฤษ กขค. ในรูปแบบที่ 2 และวิชาคณิตศาสตร์ ก. ใน
รูปแบบที่ 6 โดยมีประสิทธิภาพในการทำนายตัวเกณฑ์ตั้งแต่ร้อยละ 2.51 ถึง ร้อยละ 27.92

3. การหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์หูดู เพื่อทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนั้น
ปรากฏว่า สามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ 6 รูปแบบการสอบ จาก 7 รูปแบบการสอบ
โดยได้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์หูดูเรียงจากค่าสูงไปหาสูงสุดดังนี้

ในรูปแบบที่ 1 เป็น .2225 เมื่อแถมเฉลี่ยชั้นปีที่ 1 เป็นตัวเกณฑ์

ในรูปแบบที่ 3 เป็น .2679 และ .3556 เมื่อตัวเกณฑ์ คือ แคมเฉลี่ยเฉพาะ
ภาคต้น และแถมเฉลี่ยชั้นปีที่ 1 ตามลำดับ

ในรูปแบบที่ 2 เป็น .4497 และ .5225 เมื่อตัวเกณฑ์ คือ แคมเฉลี่ยเฉพาะ
ภาคต้น และแถมเฉลี่ยชั้นปีที่ 1 ตามลำดับ

ในรูปแบบที่ 5 เป็น .5722 และ .6316 เมื่อตัวเกณฑ์ คือ แคมเฉลี่ยเฉพาะ
ภาคต้น และแถมเฉลี่ยชั้นปีที่ 1 ตามลำดับ

ในรูปแบบที่ 6 เป็น .6706 และ .6857 เมื่อตัวเกณฑ์ คือ แคมเฉลี่ยเฉพาะ
ภาคต้น และแถมเฉลี่ยชั้นปีที่ 1 ตามลำดับ

ในรูปแบบที่ 4 เป็น .6864 และ .7008 เมื่อตัวเกณฑ์ คือ แคมเฉลี่ยเฉพาะ
ภาคต้น และแถมเฉลี่ยชั้นปีที่ 1 ตามลำดับ

สำหรับตัวทำนายในแต่ละรูปแบบการสอบนั้นก็มิทั้งจากคะแนนรวมของความเป็นครู
และคะแนนสอบคัดเลือกเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัย ยกเว้นรูปแบบที่ 1 ซึ่งมีตัวทำนายเพียง
ตัวเดียว คือ ความสามารถทั่วไป แสดงว่าคะแนนรวมของความเป็นครู และคะแนนสอบ
คัดเลือกเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัย สามารถร่วมกันทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ ใน
รูปแบบที่ 2 ถึง รูปแบบที่ 6 โดยมีประสิทธิภาพร่วมกันในการทำนายตัวเกณฑ์ตั้งแต่ร้อยละ
7.18 ถึงร้อยละ 49.11 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานของการวิจัยในข้อที่ 3 และเป็นที่น่า
สังเกตว่า เมื่อแถมเฉลี่ยชั้นปีที่ 1 เป็นตัวเกณฑ์ในแต่ละรูปแบบการสอบที่ทำนายด้วยคะแนน

แนวของความเป็นครู และคะแนนสอบคัดเลือกเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยได้ ได้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณสูงกว่าเมื่อใช้แฟ้มเฉลี่ยเฉพาะภาคต้นเป็นตัวเกณฑ์ในทุกรูปแบบการสอบ อาจเนื่องมาจากในภาคต้นนั้นนิตยยังไม่สามารถปรับตัวให้เข้ากับระบบการเรียนการสอนในมหาวิทยาลัยได้ และเมื่อพิจารณาประสิทธิภาพรายฉบับจะได้แบบสอบที่มีความตรงเชิงทำนาย สูงที่สุด 3 ฉบับ คือ

วิชาภาษาอังกฤษ กชค. เป็นตัวทำนายที่ดีที่สุดในรูปแบบที่ 2 โดยเป็นตัวทำนายร่วมกับตัวแปรอื่น มีค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยของตัวทำนายในรูปคะแนนมาตรฐานเป็น .4613 นอกจากนั้นยังเป็นตัวทำนายร่วมกับตัวแปรอื่นในรูปแบบที่ 3 แสดงว่าแบบสอบฉบับนี้มีประสิทธิภาพเป็นที่น่าพอใจ

ประสมการณ เป็นตัวทำนายที่ดีที่สุดในรูปแบบที่ 5 โดยเป็นตัวทำนายร่วมกับตัวแปรอื่น มีค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยของตัวทำนายในรูปคะแนนมาตรฐานเป็น .5044 นอกจากนั้นยังเป็นตัวทำนายร่วมกับตัวแปรอื่นในรูปแบบที่ 2 รูปแบบที่ 3 รูปแบบที่ 4 และรูปแบบที่ 6 แสดงว่าแบบสอบฉบับนี้มีประสิทธิภาพเป็นที่น่าพอใจ

วิชาคณิตศาสตร์ ก. เป็นตัวทำนายที่ดีที่สุดในรูปแบบที่ 6 โดยเป็นตัวทำนายร่วมกับตัวแปรอื่น มีค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยของตัวทำนายในรูปคะแนนมาตรฐานเป็น .5170 นอกจากนั้นยังเป็นตัวทำนายร่วมกับตัวแปรอื่นในรูปแบบที่ 2 และรูปแบบที่ 5 แสดงว่าแบบสอบฉบับนี้มีประสิทธิภาพเป็นที่น่าพอใจ

ส่วนแบบสอบแนวของความเป็นครูอีก 4 ฉบับ และแบบสอบคัดเลือกเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยอีก 13 ฉบับ ถึงแม้ว่าแบบสอบบางฉบับไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยตรง แต่ก็สามารถร่วมกับตัวแปรอื่นทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ ซึ่งนับว่าแบบสอบเหล่านี้มีประสิทธิภาพพอสมควร

4. จากที่กล่าวมาแล้วในข้อ 1 ถึงข้อ 3 โคนสรุปแล้ว ผลของการวิจัยในครั้งนี้ เป็นไปตามสมมติฐานของการวิจัยปานกลาง โดยแบบสอบแนวของความเป็นครู 3 ฉบับ จาก 5 ฉบับ มีความสัมพันธ์ในทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คือ แบบสอบประสมการณ ในรูปแบบที่ 3 และรูปแบบที่ 5 แบบสอบทัศนคติต่อวิชาชีพครู ในรูปแบบที่ 4 และแบบสอบความสามารถทั่วไป ในรูปแบบที่ 1 และรูปแบบที่ 4 ได้ค่าความสัมพันธ์ระหว่าง .1945

ถึง .5561 (ประสิทธิภาพในการทำนายตัวเกณฑ์คิดเป็นร้อยละ 3.78 ถึงร้อยละ 30.92) แบบสอบคัดเลือกเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัย 4 ฉบับ จาก 15 ฉบับ มีความสัมพันธ์ในทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คือ วิชาสังคมศึกษา กข. ในรูปแบบที่ 3 และรูปแบบที่ 6 วิชาภาษาไทย กข. ในรูปแบบที่ 3 วิชาภาษาอังกฤษ กขค. ในรูปแบบที่ 2 และวิชาคณิตศาสตร์ ก. ในรูปแบบที่ 6 ได้ค่าความสัมพันธ์ระหว่าง .1585 ถึง .5284 (ประสิทธิภาพในการทำนายตัวเกณฑ์คิดเป็นร้อยละ 2.51 ถึงร้อยละ 27.92) และแบบสอบแนวของความเป็นครูและแบบสอบคัดเลือกเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยสามารถร่วมกันทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ถึง 5 รูปแบบการสอบ จาก 7 รูปแบบการสอบ คือ ในรูปแบบที่ 2 ถึงรูปแบบที่ 6 ได้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่าง .2679 ถึง .7008 (ประสิทธิภาพในการทำนายตัวเกณฑ์คิดเป็นร้อยละ 7.17 ถึงร้อยละ 49.11)

อย่างไรก็ตามเพื่อที่จะประเมินประสิทธิภาพของแบบสอบแนวของความเป็นครูและแบบสอบคัดเลือกเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยอย่างรอบคอบ จำเป็นต้องมีการติดตามผลจนตลอดหลักสูตร ในชั้นก่อนฝึกประสบการณ์วิชาชีพ และเมื่อฝึกประสบการณ์วิชาชีพแล้ว

ข้อเสนอแนะ

ถึงแม้ว่าการวิจัยในครั้งนี้จะศึกษาเฉพาะนิสิตชั้นปีที่ 1 คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย แต่ผลของการวิจัยก็สามารถบอกประสิทธิภาพความตรงเชิงทำนายของแบบสอบแนวของความเป็นครู และแบบสอบคัดเลือกเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยได้ระดับหนึ่ง ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

1. น่าจะใช้แบบสอบแนวของความเป็นครูในการสอบคัดเลือกบุคคลเข้าศึกษาในคณะครุศาสตร์ เพื่อให้ได้บุคคลที่มีคุณลักษณะเหมาะสมกับการที่จะเป็นครูที่ดีต่อไปในอนาคต ไม่เพียงแต่เป็นผู้ที่มีความสามารถทางการเรียนเท่านั้น และเพื่อให้มั่นใจว่าแบบสอบได้วัดตรงตามสิ่งที่ต้องการวัด โดยผู้สอบได้ตั้งใจทำอย่างเต็มความสามารถ
2. น่าจะปรับปรุงรูปแบบการสอบที่ 7 สาขาวิชาธุรกิจศึกษา(ศิลปคำนวณ) เนื่องจากไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนแนวของความเป็นครู และคะแนนสอบคัดเลือกเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัย กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

3. น่าจะใช้แบบสอบแนวของความเป็นครูร่วมกับแบบสอบคัดเลือกเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยใน 4 รูปแบบการสอบ จาก 7 รูปแบบการสอบ ที่ศึกษา คือ รูปแบบที่ 2 สาขาวิชาการศึกษาระดับมัธยม เลือกสอบวิชาคณิตศาสตร์ ก. สาขาวิชาประถมศึกษา เลือกสอบวิชาคณิตศาสตร์ ก. สาขาวิชามัธยมศึกษา(มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์) เลือกสอบวิชาคณิตศาสตร์ ก. และสาขาวิชาการศึกษานอกระบบโรงเรียน รูปแบบที่ 4 สาขาวิชาพลศึกษา (เฉพาะชาย) และสาขาวิชาพลศึกษา(เฉพาะหญิง) รูปแบบที่ 5 สาขาวิชาศิลปศึกษา (ศิลปคำนวณ) และรูปแบบที่ 6 สาขาวิชาคนตรีศึกษา(คนตรีไทย) และสาขาวิชาคนตรีศึกษา (คนตรีสากล) เนื่องจากทั้ง 4 รูปแบบการสอบนี้ คะแนนแนวของความเป็นครูและคะแนนสอบคัดเลือกเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยมีประสิทธิภาพในการทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ทั้งแต่ร้อยละ 25 ขึ้นไป

4. แบบสอบแนวของความเป็นครู และแบบสอบคัดเลือกเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัย ที่ใช้ในปีการศึกษา 2528 ควรจะได้ติดตามผลเป็นระยะ ตามขั้นตอนของหลักสูตร ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนการฝึกประสบการณ์วิชาชีพในชั้นปีที่ 2 ถึงปีที่ 3 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ชั้นปีที่ 1 ถึงปีที่ 3 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพในชั้นปีที่ 4 และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตลอดหลักสูตร แต่การรวมสาขาวิชาในชั้นที่สูงขึ้น คงจะทำได้ยาก เนื่องจากการเรียนการสอนในชั้นที่สูงขึ้นไปนั้นมักจะเป็นวิชาเฉพาะสาขาวิชา ซึ่งแตกต่างกันไป ทำให้ไม่สามารถนำผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมาเปรียบเทียบกันได้

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย